

ΙΕΡΟΣ
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΠΡΟΝΟΙΑ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΔΑΠΑΝΗ, ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Β'. | ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ τῇ 14' Ιουλίου 1912 | ΑΡΙΘ. 67

«Ἐγώ εἰμι ἡ ἀμπέλος ἡ ἀληθινή, καὶ ὁ πατήρ μου ὁ γεωργὸς ἐστίν. (Ἰωάνν. ιε', 1).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Τὸ κατὰ τὴν αὐριον Κυριακὴν, ἦτις εἶναι ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων, περὶ ὧν διὰ μακρῶν λόγων ἐποησάμεθα καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάρπου», ἀναγινωσκόμενον Ἱερὸν καὶ Ἁγιον Εὐαγγέλιον εἶναι ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων.

Εἰκονίζει καὶ ζωγραφίζει τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο τοὺς μεγάλους καὶ λαμπροὺς χαρακτήρας τῶν ἀληθῶς γνησίων, ἐλευθέρων καὶ μεγάλων υἱῶν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὅποιοι ἐγένοντο οἱ ἀγιώτατοι ἐκεῖνοι ἄνδρες, οἵτινες τὰς καλλίστας παρήσχον εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ὑπηρεσίας, λάμπαντες ἐν τῷ κόσμῳ ὡς φωστῆρες, λόγον ζωῆς ἐπέχοντες, καὶ καταξιωθέντες, διὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ βίου των καὶ τὴν γόνιμον καὶ γενναιοτάτην πρὸς μόρφωσιν Χριστιανικῶν ἀρετῶν παρὰ τε τοῖς συγχρόνοις καὶ τοῖς μεταγενεστέροις εὐσεβῆ ἢ λόγοις καὶ ἔργοις διδασκαλίαν των, τῶν χρυσῶν καὶ γλυκυτάτων ἐλπίδων τῆς αἰωνίου μακαριότητος καὶ τῆς ἀτελευτήτου εὐδαιμονίας ἐν τε τῇ παρουσίᾳ ζωῇ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι.

Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο εἶναι τεμάχιον ἑξαίρετον περιεχομένον, εἶναι

θαυμασιωτάτη περικοπὴ ἐκ τῆς λεγομένης «ἐπὶ τοῦ ὄρους ὀμιλίας», τῆς κραταιᾶς καὶ ἀξιωματικῆς ἐκείνης ὀμιλίας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Κύριος ἡμῶν ἀνέπτυξε μὲ ἀπαράμιλλως θεῖαν καὶ ἀνέκφραστον τελειότητα τὰς αἰωνίους ἀρχὰς τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας, συνελήρωσε καὶ ἐτελειοποίησε τὸς ἐντολὰς τοῦ νόμου καὶ τὰ διδάγματα τῶν Προφητῶν, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν τὸν παγκόσμιον καὶ αἰώνιον χαρακτήρα θρησκείας, προωρισμένης νὰ περιλάβῃ πάντας τοὺς ἀνθρώπους πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ παντὸς χρόνου καὶ τόπου μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων.

Μία ἀφελὴς ἐπισκόπησις καὶ μελέτη τῶν ἐν τῇ εὐαγγελικῇ ταύτῃ περικοπῇ περιεχομένων, καὶ ἰδίως ἐν τῷ βαρυσσημένῳ τούτῳ στίχῳ τοῦ Εὐαγγελίου «Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφῆτας, οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι» (Ματθ. 5, 17) θέλει ἀποκαλύψῃ πολλὰ πλεῖστα ἐνώπιον τῶν πνευματικῶν μας ὀφθαλμῶν. Θέλομεν ἐννοήσῃ τὴν σχέσιν τοῦ Παλαιοῦ Νόμου πρὸς τὸν Νέον, καὶ θέλομεν μάθῃ πῶς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπλήρωσε τὰ κενὰ τοῦ παλαιοῦ νόμου καὶ ἐτελειοποίησε τὰ

ἀτελεῖ, καὶ ἔδωκεν οὕτως εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀληθῆ θρησκευτικὴν γνῶσιν καὶ ζωὴν, διέλυσε παλαιὰς τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ προλήψεις, ἐθεράπευσε κοινωνικὰς πληγὰς καὶ ἔληκε παλαιὰ καὶ ἀθεράπευτα, ἐξερρίζωσεν ἐκ τοῦ κόσμου δεισιδαιμονίας παχυλάς καὶ ἀφορητοὺς, καὶ ἀνακηρύξας ὡς πλήρωμα τοῦ Νόμου καὶ τῶν Προφητῶν καὶ αἰώνιον καὶ ὑψιστον καὶ ἀκατάλυτον νόμον τοῦ Θεοῦ τὴν ἐντολὴν τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης, ἐστερέωσεν ἐπὶ τῆς γῆς κατὰστασιν πραγμάτων εὐλογητῆν καὶ ὑπερθαύμαστον, ἢ ὅποια ἔδωκεν εἰς τὸν κόσμον αὐτοὺς τοὺς μεγίστους Γίγαντας καὶ «Ἠρώας τῆς ἀγνότητος» καὶ τελειότητος, καὶ ἡ ὁποία ἐξησφάλισε τὴν γαλήνην τῶν συνειδήσεων καὶ τὴν ἀληθῆ καὶ βεβαίαν εὐδαιμονίαν ἐν τε τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι.

Ὡς δὲν ἀγνοεῖτε, εὐσεβεῖς μου ἀναγνώσται, καὶ οἱ δύο νόμοι, ὁ Παλαιὸς καὶ ὁ Νέος, ἦτοι αἱ ἐντολαὶ τοῦ Παλαιοῦ Νόμου, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσι τὰς ἀρχὰς καὶ τὸ θεμέλιον, ἐφ' ὧν ἐδράζεται ἡ «Παλαιὰ Διαθήκη», καὶ οἱ «Μακαρισμοὶ» τοῦ Κυρίου καὶ αἱ μετ' αὐτῶν ἀναποσπαστῶς συνδεδεμέναι ὑψηλόταται διδασκαλίαι καὶ ἀληθῆαι τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσι τὰς ἀρχὰς καὶ τὸ θεμέλιον ἐφ' ὧν ἐδράζεται ἡ «Νέα Διαθήκη», ἀμφοτέροι οὗτοι, «καὶ ὁ Νόμος, ὅστις ἐδόθη διὰ Μωϋσέως, καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια, ἦτις διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο» (Ἰωαν. 1, 17) ἐδόθησαν ἐπὶ ὄρους.

Ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ ἐδόθη ὁ Παλαιὸς Νόμος, ἦτοι αἱ ἐντολαί· ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Γαλιλαίας παρὰ τὴν Καπερναοὺμ ἐγένετο ἡ ἐπὶ ὄρους ὀμιλία τοῦ Ἰησοῦ, οἱ «Μακαρισμοὶ»· μετὰ τὴν ἐξῆς μόνην διαφορὰν: Ὅτε κατέβη ὁ Θεὸς διὰ τὴν δόσιν τὸν νόμον του ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, τὸ ὄρος ὅλον ἔγινε τόπος τρομερῶς καὶ φοβερός· ἐκεῖ φλόγες πυρός, ὡσεὶ καμίνου καιομένης, ἐκεῖ καπνὸς ἀναβαίνων ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους ἕως τοῦ οὐρανοῦ, ἐκεῖ νεφέλαι, ἀστραπαί, βρονταί, φωνὴ σάλπιγγος, καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου καὶ τρόμου δὲν ἐτρόμαξε μόνον ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὅστις ἴστατο μακρὰν τοῦ ὄρους μὴ τολμῶν νὰ ἐγγίση τὸν βουνόν, διότι πᾶς ὁ ἐγγίζων ἐθανατοῦτο, ἀλλὰ καὶ αἱ ἔρημοι ἐδονοῦντο ἐκ τοῦ σεισμοῦ, καὶ οὐρανὸς καὶ γῆ, καὶ ἔμπυρος καὶ ἄπυρος φύσις συνεταράσαστο· «καὶ ἐγένετο, λέγει ἡ Γραφή, φωναὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ νεφέλῃ ζοφώδῃς ἐπ' ὄρους Σινᾶ· φωνὴ τῆς σάλπιγγος ἦχει μέγα· τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ ἐκαπνίζετο ὅλον, καὶ ἀνέβαινον ὁ καπνός, ὡς ἀτμός καμίνου· καὶ ἐποτήθη πᾶς ὁ λαὸς διὰ τὸ καταβεβηκέναι τὸν Θεὸν ἐν πυρὶ ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους» (Ἐξοδ. 19, 16 ης).

Ὅτε ὁμοῦς ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ τὸν Νέον Νόμον, ὅστις εἶνε τὸ συμπλήρωμα, ἡ κορωνὴ καὶ τὸ στεφάνωμα τοῦ Παλαιοῦ του Νόμου, καὶ ἡ ὑψίστη ἔκφρασις τῶν αἰωνίων θρησκευτικῶν ἀληθειῶν,

καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος, τὸ ὄρος τῆς Καπερναοῦμ (ἦτις ἐξελέγη ὡς τὸ κέντρον τῆς ἐνεργείας καὶ τοῦ κινήματος τοῦ Κυρίου), τὸ ὄρος τοῦτο δὲν ἐσκηπάζθη οὔτε ἀπὸ καπνούς, οὔτε ἀπὸ φλόγας πυρός, οὔτε ἀπὸ νεφέλας καὶ ἀστραπῆς καὶ βροντῆς καὶ φωνῆς σάλπιγγος. Τὸ ὄρος τοῦτο μετεβλήθη εἰς ἓνα γλοερώτατον καὶ εὐαρεστότατον τόπον· ὁ τόπος οὗτος ἦτο ἐν ὠραιότατον, καταπράσινον, δροσοστάλακτον ὄροπέδιον, ὅπου περὶ τὸν Ἰησοῦν συνηθροίσθησαν ὡς νεόφυτα ἐλαίων οἱ Ἀπόστολοι του, ὅπου τὸν περιεκύκλωσαν χαίροντα καὶ σικριζῶντα πλήθη λαοῦ ἀναρίθμητα ἐκ πάντων τῶν μερῶν τῆς Παλαιστίνης καὶ ἀπὸ τῆς πρωτεύουσας τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἀπὸ τῶν ἐπισημοτάτων πόλεων τῶν ἐθνῶν, τῆς Τύρου, τῆς Σιδῶνος καὶ τῆς Φοινίκης, καὶ ἀπὸ πάσης τῆς Γαλιλαίας «πλήθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλὴμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος» (Λουκ. 6, 17), καὶ ἦκουον πάντες περιχαρεῖς, χειροκροτοῦντες καὶ ἀγαλλόμενοι τὴν θεῖαν τοῦ Κυρίου διδασχὴν καὶ ἐκρέμαντο ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ γλυκύτατον διδασχάλου καὶ νομοδότου, ὡς κρέματα ἢ μέλισσα ἀπὸ τὸ ἄνθος τὸ ὁποῖον ἀπομυζᾷ, ὡς κρέματα ὁ νεοσπός ἀπὸ τὸ ῥάμφος τῆς μητρός του, ἦτις τὸ τροφοδοτεῖ ἐκρέμαντο ὅλοι ἀπὸ τὰ ἀθάνατα χεῖλη τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις διὰ σημείων μεγαλοπρεπῶν, με κῆρος καὶ αὐ-

θεντίαν, ἡ ὁποία προὔξενει ὄχι φόβον ἀλλὰ χαρὰν, ὄχι τρόμον ἀλλὰ θαυμασμόν καὶ ἐνθουσιασμόν, ἠρμήνευσεν, ἀνεπλήρου, συνεπλήρου καὶ ἐτελειοποιεῖ τὸν Νόμον καὶ τοὺς Προφῆτας, καὶ ἐδίδε τὰ αἰώνια ὑποδείγματα καὶ ἐξωγράφιζε τοὺς μεγάλους χαρακτηρησ τῶν μεγάλων ἠρώων καὶ υἱῶν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖ εἰς τὸ Σινᾶ τὰ πάντα περικαλύπτει ζόφος καὶ καπνός, φόβος καὶ τρόμος, διότι ὁ νόμος ἐδίδετο εἰς λαὸν δούλον καὶ ἀνελεύθερον, ὅστις ἐπρεπε νὰ φοβῆται τὸν Σαβαῶθ καὶ νὰ τρέμη καὶ διὰ τοῦ φόβου καὶ τοῦ τρόμου νὰ παιδαγωγῆται εἰς τὴν τήρησιν τοῦ Νόμου.

Ἐδῶ εἰς τὴν Νέαν Διαθήκην, ὅτε ἀνακηρύσσονται ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους αἱ αἰώνιοι τοῦ Εὐαγγελίου ἀρχαί, περιαναγᾶζει πάντα καὶ πάντας φῶς καὶ αἰθρία, καὶ χαρὰ καὶ φαιδρότης βασιλεύει καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φύσει καὶ εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ὄλων τῶν καρδιῶν, διότι ὁ νόμος διδεται διὰ τοὺς ἐλευθέρους πολίτας, διὰ τοὺς γνησίους υἱοὺς καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Τρομερὸς ἐκεῖ ὁ νόμος ὁ διὰ Μωσέως, ὁ ἐν τῷ ὄρει τοῦ Σινᾶ δοθείς, ὡς νόμος δούλων, οἵτινες ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ τρέμωσι πρὸ τοῦ Κυρίου· γλυκεῖα ἐναυθα καὶ πανευφρόνυνος ἢ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια ἡ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι ἐδίδετο διὰ τὰ ἐλευθέρων τέκνων τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς ὁποι-

ας οὐσαεῖνε ἡ ἀγάπη, ἡ ὁποία «ἔξω βάλλει τὸν φόβον».

Ἴδου δὲ πῶς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, οἱ δύο οὗτοι Νόμοι, ἡ Παλαιὰ καὶ ἡ Νέα Διαθήκη, ἀλληγορικῶς εἰκονίζονται :

«Ἀδελφοί, Ἀβραάμ δύο υἱοὺς ἔσχεν ἓνα ἐκ τῆς παιδείας, (=τῆς Ἄγαρ) καὶ ἓνα ἐκ τῆς ἐλευθέρων, (=τῆς Σάρρας), ἀνὰ εἰσιν ἀλληγορούμενα· αὐταὶ γάρ εἰσιν αἱ Δύο Διαθήκαι· μία ἀπὸ ὄρους Σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννώσα... ἡ δὲ ἄνω Ἱερουσαλὴμ ἐλευθέρη ἐστίν, ἣτις ἐστὶν μήτηρ πάντων ἡμῶν» (Γαλατ. 4, 22). Ἐδῶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἐξεικονίζεται διὰ τῆς Ἄγαρ, ἣτις ἦτο δούλη καὶ παιδίσκη τοῦ Ἀβραάμ, ἐκ τῆς ὁποίας κατὰ σάρκα ἐγεννήθη εἰς δουλείαν ὁ Ἰσμαήλ, ἦτοι ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός, ἡ δὲ Νέα Διαθήκη παρίσταται διὰ τῆς Σάρρας, ἣτις ἦτο ἡ νόμιμος σύζυγος, καὶ ἐλευθέρη μήτηρ, ἐξ ἧς ἐγεννήθη κατ' ἐπαγγελίαν ὁ κληρονόμος καὶ ἐλεύθερος υἱός, ὁ Ἰσαάκ, ἦτοι ὁ Χριστιανικὸς κόσμος· ὑπὸ τὸ πρόσωπον τῆς ξένης παιδείας καὶ δούλης μητρός τῆς Ἄγαρ, ἣτις ἔτεκε τὸν δούλον Ἰσμαήλ, ἐννοεῖται ἡ Παλαιὰ Συναγωγή, δι' ἣν ἐδόθη ὁ Νόμος ἐπὶ τοῦ Σινᾶ, ἐπὶ χώρας ξένης, μακρὰν τῆς ἁγίας γῆς τῆς ἐπαγγελίας, νόμος τρομερὸς καὶ φοβερός, νόμος δούλων· ὑπὸ δὲ τὸ πρόσωπον τῆς νομίμου γυναικός, τῆς ἐλευθέρων μητρός, τῆς Σάρρας, ἣτις ἔτεκε τὸν υἱὸν τῆς ἐπαγγελίας, τὸν κληρονόμον Ἰσαάκ, ἐννοεῖται ἡ Ἐκ-

κλησία τοῦ Χριστοῦ, δι' ἣν ἐδόθη ὁ νόμος τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἡ ὁποία ἔχει τέκνα τοὺς ἐλευθέρους ἄνδρας, τοὺς ἀληθεῖς Χριστιανούς, τοὺς Ἀγίους καὶ Θεοφόρους τούτους Πατέρας ἢ μήτηρ πάντων ἡμῶν Ἐκκλησία (Γαλατ. 4, 22).

Ἡ συνέχεια θὰ ἐπακολουθήσῃ ἄλλοτε.

† Ὁ Σμύρνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀδριον Κυριακὴν 15 Ἰουλίου 1912 οἱ ἱεροκήρυκες τῆς Ἐρησκοντικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

- Ὁ ἱερολογ. κ. Γε. Ὁρφανίδης π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναφ Ἀλατσατών.
- Ὁ ἱερολογ. κ. Γ. Πασχάλης π. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναφ τοῦ Νεκροταφείου.
- Ὁ ἑλλόγ. κ. Π. Κατοναβάκης π. μ. καὶ μ. μ. ἐν τῷ ἱερῷ ναφ Μαγνησιας.
- Ὁ ἑλλόγ. κ. Ἀνδρ. Κουρνιάκης μ. μ. ἐν τῷ σχολῷ ἁγ. Νικολάου.

ΜΕΙΟΔΟΣΙΑ

Εἰδοποιεῖται οἱ κύριοι λιθοξόοι ὅτι θενταὶ εἰς μεσοβῶσαν οἱ σουβέδες τῶν θυρῶν καὶ περαθύρων τῶν μαγαζείων τοῦ κατὰ τὴν ἐξον Ἐρέθων ἀνεγειρομένου κτιρίου τῆς Ἐρησκοντικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» ἐκ λίθου Δικελῆ, καθὼς καὶ δύο μαρμαρίνων θυρῶν.

Αἱ προσφοραὶ γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς προσεχῆς Τετάρτης 18 τρέχοντος ἐντὸς ἐναφραγίστων φακέλων.

Διὰ πάντων σχετικῶν πληροφοριῶν περὶ τῆς λεπτομερείας τῶν σχεδίων ἀπευθυνθήτωσαν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἀδελφότητος ἐθροσκομῆς ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς ἐνθα ἐδρεύει ἢ ἐπὶ τῆς οὐκομῆς Εἰδικῆ Ἐπιτροπῆ ἀπὸ τῆς 8-12 π. μ. καὶ 2-8 μ. μ. καθ' ἑκάστην.

Ἡ ἐπὶ τῆς οὐκοδομῆς
Εἰδικῆ Ἐπιτροπῆ.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΥΠΟ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐν τῇ ἐν Παρισίοις Ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγ. Μαρκέλλου, ἥτις ὡς γενναίως αὐτῇ τῇ γνωστῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Λατινικῇ», ἐνθα οἱ ἐκ τῶν ἔξωτερικῶν εἰς τὰ διάφορα Πανεπιστήμια καὶ τὰς ἀνωτέρας Σχολὰς φοιτῶντες σπουδάζουσι κατωκοῦσι, κέκτηται οὐνοδικαὶν σημασίαν, ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ προῦριται νὰ συντελεσθῇ τὸ μέγα ἔργον τῆς τῶν φοιτητῶν ἐν Χριστιανικῷ πνεύματι διαπαιδαγωγήσεως, ἥδη ἀπὸ τοῦ 1908, χρονολογίαν τῆς ἰβρύσεως οὗτης, διδάσκονται σειραὶ ὅλαι διαλέξεις, αἰτίνας κατὰ τοῦτο ἔχουσι σπουδαίαν σημασίαν καθ' ὅσον γινόμενα ὑπὸ διασημῶν θεολόγων καὶ διακεκριμένων ἐπιστημόνων καὶ ἀπευθυνόμενα πρὸς τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν, οὐ μόνον εἰνε συντεταγμέναι κατὰ τρόπον πρακτικώτατον, ἀλλὰ καὶ θέγουσι ζητήματα τῆς συγχρόνου θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας καταστάσεως. Καὶ τῶν μὲν προηγουμένων ἐτῶν αἱ διαλέξεις, οὐσαί τρέπον τινὰ ἢ εἰσαγωγὴν εἰς τὰς μελλούσας, ἀναφέροντο εἰς ζητήματα μᾶλλον ἱστορικὰ καὶ καλλιτεχνικά, αἱ τοῦ παρόντος ἔτους, πρὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν περατωθεῖσαι, πραγματεύονται, καὶ περὶ ζητημάτων καθαρῶς θρησκευτικῶν, καὶ οἱ διδάξαντες αὐτάς κατὰ τρόπον λίαν ἀξιόπικρον καὶ ἀξιωματικῶς προσεπάθησαν καὶ κατάρθωσαν νὰ διαλύσωσιν ἐκ τῆς διανοίας καὶ τῆς καρδίας τῶν τε φοιτητῶν καὶ τῶν λοιπῶν Χριστιανῶν ὅλας ἐκείνας τὰς ἀμφιβολίας, ὅσαι κατατρυχουσι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐμποδίζουσι αὐτὸ εἰς τὴν εὐρυσίαν τῆς ποθητῆς ἀληθείας.

Τοιαῦτα ὅσαι αἱ ἐν λόγῳ διαλέξεις, πρέπει νὰ μὴ μείνωσιν ἄγνωστοι καὶ εἰς

τοὺς προσφιλῆς τοῦ «Ι. Πολυκάρπου» ἀναγνώστας, οἵτινες κατὰ τὸ Ἀποστολικὸν ὀφείλοντες νὰ ὦσιν «ἔτοιμοι αἰεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τὸ αἰτῶντι αὐτοὺς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἀληθείας» (α', Πέτρ. γ', 15), ὑποχρεοῦνται νὰ μὴ παρορῶσι τὰ τοιαῦτα μελετήματα, ἀλλὰ τοῦναντίον νὰ παρακολουθῶσιν αὐτὰ ἐν πάσῃ προσοχῇ καὶ μελετῶσι καὶ μανθάνωσι πῶς οἱ νεώτεροι θεολόγοι καὶ ἀπολογηταὶ ἀντιτάσσονται καὶ διὰ τίνων ὅλων πολεμοῦσι τοὺς οὐδέποτε καὶ ἐν οὐδεμὲν ἐποχῇ ἐκλείποντας ἐχθροὺς τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας.

Πρὸς χάριν αὐτῶν ὁ «Ἱερὸς Πολυκάρπος» ἐν συνεχείᾳ θὰ φιλοξενήσῃ ἀκριβῆ μεταφρασίν τῶν διαλέξεων τούτων, τῶν ὁποίων ἢ σπουδαιότης καὶ τὸ περιεχόμενον ἀριστα συνοψίζεται ἐν τῇ προσκλητηρίῳ δι' αὐτάς γράμματι, ἐν ᾧ πρὸς τοὺς ἄλλοις ἀναγράφονται καὶ ταῦτα :

«Ἡ σύγχρονος γενεὰ ἀπατεῖ γαρονότα καὶ ἀποβεῖξαι ἀπάτης καὶ ψευδαφηνίας. Ἰνα οἱ ἄνθρωποι τῆς σήμερον θυνηθῶσι νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀκατάβλητον τοῦ Εὐαγγελίου δύναμιν, πρέπει ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ νὰ παράσχωμεν αὐτοῖς τὴν πειραματικὴν, οὕτως εἰπεῖν, ἀπόδειξιν τῆς τοιαύτης δυνάμεως. Τοιοῦτος ὁ σκοπὸς τῶν διαλέξεων, αἰτίνας θὰ διδραχθῶσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγ. Μαρκέλλου κατὰ τὴν πρώτην τριμηνίαν τοῦ 1912.....

Ἡ κεντρικὴ ἰδέα, περὶ ἣν περιστρέφονται ὅλαι αὐταὶ αἱ διαλέξεις, εἶνε νὰ ταῦθ' τὸ Εὐαγγέλιον ὑπὸ δοκιμασίαν καὶ ἐλεγχον, ἔξεταζομένον ὅλων ἐκείνων τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἐπιστάσεων, ἃς προβάλλεται ἢ καὶ ὅλων μὲν τῶν ἄλλων ἐποχῶν, ἀλλ' ἰδίᾳ τῆς σημερινῆς ψυχῆ, — καὶ νὰ ἀποδείχθῃ πῶς τὸ Εὐαγγέλιον ἐξέρχεται νι-

«κρηφόρον καὶ ἐν θριάμβῳ ἐξ ὅλων τούτων τῶν δοκιμασιῶν».

Εἴθε αἱ διαλέξεις αὐταί, αἰτίνας εἶνε ἐπαύλασμα πίστεως ἀψευδοῦς καὶ Χριστιανικοῦ πνεύματος ἀληθοῦς, νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν φίλων τοῦ «Ἱεροῦ Πολυκάρπου» ἀναγνωστῶν, ἵνα καὶ οὗτοι πᾶ-

σαν ἀμφιβολίαν μακρὰν ἐκ τῆς ψυχῆς αὐτῶν ἀπορρίπτοντες θυνηθῶσι μετὰ τὴν μελέτην αὐτῶν νὰ εἰπωσιν ὡς οἱ συμπολιταὶ τῆς Σαμαρείτιδος «οὐκ αἶτις διὰ τὴν σὴν λαλίαν πιστεύομεν» αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόσαμεν, καὶ οἴσκαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστός». (Ἰωάν. 8', 42).

ΔΙΑΛΕΞΙΣ Α'.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ

(Fr. Thomas)

ΠΟΙΟΙ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΚΑΙ ΠΟΙΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΕΙΝΕ

Τὸ θέμα, τὸ ὅποισιν σήμερον πρόκειται νὰ διαπραγματευθῶμεν, εἶνε τὸ *Εὐαγγέλιον καὶ οἱ σύγχρονοι*. Τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον, ὁσάκις ἀποβλέπωμεν πρὸς αὐτόν, φανταζόμεθα ὡς ἔκτακτόν τι ὄν, ὡς τοιοῦτον οἶον παριστᾷ ὁ Nietzsche τὸν «ὑπεράνθρωπον». Δὲν ἐπεξέτεινε πράγματι οὗτος τὸ κράτος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἢ τῆς θαλάσσης; καὶ δὲν εὐρίσκειται εἰς τὰς παραμονὰς τῆς κατακτῆσεως τοῦ ἀέρος; Καὶ ὑπάρχει ἄρ' ἄγε στάδιον, ἐν ᾧ δὲν εἶδεις καὶ δὲν ἐξήγησεν τὴν πολλὰ δυναμένων ἐπιτροπῶν αὐτοῦ; Χάρις εἰς τὰς θαυμασίας ἐφευρέσεις τῆς ἐπιστήμης, τὰς ὀφειλομένας εἰς τὴν πάντοτε αὐξανόμεσαν καὶ πληθυνομένην στρατιάν τῶν εἰρηγικῶν τούτων κατακτητῶν, τῶν ἀποκαλουμένων σοφῶν, ἢ βιομηχανία πρὸς ἰσχυρὰς γιγαντιαίας βίβλας καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ εἶνε λίαν πιθανὸν ὅτι ἐν συντόμῳ

θὰ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἴδωμεν ἀνακαλυπτόμενα καὶ ἐφευρισκόμενα θαυμασιώτερα πράγματα.

Μετὰ τοὺς τοιοῦτους θριάμβους ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἔπρεπε φυσικῶς νὰ εἶνε εὐτυχῆς κατὰ βάθος καὶ πράγματι ἱκανοποιημένος, ἀφοῦ κατορθοῖ ὀλίγων κατ' ὀλίγων νὰ δημιουργῇ ἐκ τῆς ἐπιγείου πραγματικότητος ἰδεῶδες σχεδὸν οὐράνιον διὰ τῆς μαχικῆς αὐτῆς ῥάβδου, ἥτις καλεῖται τὸ πνεῦμά του. Διὰ πάντα ἐπιπολαίως παρατηροῦντα καὶ κρινόμενα αὐτῇ εἶνε ἀκριβῶς ἢ ἐντύπωσις, ἣν ἔμποισι ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος; ἀλλὰ συμβαίνει ὅλας τοῦναντίον ἐὰν ἐξετασθῶσι τὰ πράγματα παρὰ σοβαροτέρου καὶ προσεκτικώτερου παρατηρητοῦ. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος οὗτος, εἶνε τοῦναντίον κατὰ βάθος δυστυχῆς, ἐπειδὴ ἀνακαλύπτει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον

λον τὴν ἀντίθετον τὴν ὑφισταμένην μεταξὺ τοῦ ποθουμένου καὶ τῆς θλιβεραῖς πραγματικότητος.

Ἦλπιζε τὴν ἐλευθερίαν καὶ βλέπει ἑαυτὸν δοῦλον καὶ αἰχμάλωτον οὐ μόνον τῶν τὰ πάντα διεπόντων μηχανικῶν νόμων, ἀλλὰ κυρίως τῶν παθῶν αὐτοῦ, ὅπερ εἶνε ἀσυγκρίτη τῶν λόγων χειρῶν καὶ ἐπικινδυνωδέστερον.

Ἦλπισε νὰ ἐπιτύχῃ τῆς εὐτυχίας καὶ περιέπεσε ἀπὸ ἀπογοητεύσεως εἰς ἀπογοήτευσιν, ὅχι τόσο διότι αἱ συμφοραὶ τοῦ ἤρξαντο, ἀλλὰ διότι καθίσταται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἱκανὸς νὰ ὑποφέρῃ, ἐπειδὴ κατ' ἐνέργειαν εὐαίσθητος καὶ εὐθικτος.

Ἦλπισεν ὅτι ἤθελε κορμέτῃ ἤδη ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ τὴν ἀκατάσχετον εἰσφάν του διὰ βίον εὐμαρῆ καὶ εὐδαίμονα, ζῆξιν πράγματι ἑαυτοῦ, καὶ ὁ θάνατος εὐρηταί πάντοτε ἐνώπιόν του, ἐνεδρεῖον αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τῶν θριάμβων του καὶ ψιθυρίζων εἰς τὸ εὖς αὐτοῦ τὸν ἀπαίσιον λόγον: «Μὴ ληθμονῆς ὅτι θὰ ἀποθάνῃς ἀφεύκτως!»

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ἤθουλήθη νὰ παρατείνῃ ἐπὶ τινὰς μῆνας τὴν ζωὴν του, ἀλλὰ ποῖαν σημασίαν ἔχει τοῦτο δι' ὄν, πλασθὲν διὰ τὴν αἰωνιότητα;

Ἐφαντάσθη ὁ ἀφελής, ὅτι δὲν θὰ ὑπάρχωσι πλέον ἐδῶ κάτω ἐπὶ τῆς γῆς μυστήρια δι' αὐτόν, ἐπίστευσεν ὅτι τῇ βοήθειᾳ τοῦ μικροσκοπίου του, ὅπερ ἀποκαλύπτει αὐτῷ τὸν κόσμον τοῦ ἀπείρου μικροῦ, ἢ τοῦ τηλεσκοπίου του, τοῦ ἀποκαλύπτοντος αὐτῷ

τὸν κόσμον τῶν ἀπείρου μεγάλων, θὰ ἤδύνατο μικρὸν κατὰ μικρὸν νὰ διαλύσῃ πάντα τὰ σκόπη καὶ λύση. ὅλα τὰ παρουσιαζόμενα προσλήμματα ἀλλ' ἰσοῦ ὅτι ἡ τελευταία λέξις τῆς ἐπιστήμης εἶνε ἡ λεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Dubois Reymond «ἀγνοοῦμεν καὶ θὰ ἀγνοῶμεν». Ἀνακαλύπτει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ὅτι παρ' ἑλκας τὰς ἀναριθμήτους καὶ ἀναμψισθητήτους αὐτοῦ προόδους ἡ ἐπιστήμη αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο κατώρθωσεν, ἀλλ' ἢ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰ προβλήματα, ἐπειδὴ γνωρίζει εἰς αὐτὸν καὶ ἀποκαλύπτει τὴν ἀμάθειάν του.

Δι' ἑλοὺς τούτους τοὺς λόγους καὶ δι' ἄλλους εἰσέτι ὁ νεώτερος ἄνθρωπος ἐκ τοῦ πλησίον ἐξεταζόμενος δὲν εἶνε εὐτυχής, ἀλλὰ κλαίει μυστικῶς καὶ ἐπειδὴ αἰσχύνεται εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κρύπτῃ τὰ δάκρυά του. Ὁμοιάζει κατὰ τοσοῦτον τὸν Ἀπόστολον, ἀναφωνοῦντα ἐν μιᾷ τοῦ βίου του περιστασίῃ: «Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος! Τίς με βύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;» (Ἐβρ. VII, 24). Ἡ πρὸς τὴν ζωὴν ἀηθία τὸν ἔχει κυριεύσει, ἡ αὐτοκτονία λυμάνεται σήμερον σκληρῶς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ πρὸ πάντων τὴν νεολαίαν καὶ ταῦτα πάντα ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς πεπολιτισμέναις χώραις.

Ἐὰν νομίζητε ὅτι ὑπερβολὰς λέγω, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ παραθέσω σελίδας τινὰς συγχρόνων συγγραφέων.

ΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ:

Ἰσοῦ ἐν πρώτοις ὁ Paul Bour-

get τί ἀναφωνεῖ ἐν τῇ «δοκιμῇ τῆς συγχρόνου ψυχολογίας»:

«Εἶνε προφανέστατον ὅτι μελαγχολία ἀλλόκοτος καταλαμβάνει τὰ

πληκτικῶν θρησκείων τῶν μετρίως ἱκανότητος ἀνθρώπων. Ὁ ὑπέροχος τῆς σήμερον ἄνθρωπος δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ αἰσθανῆ τὰς ἀπολαύσεις

Ἡ ΠΑΡΘΕΝΟΣ, ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΒΡΕΦΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ἸΩΑΝΝΗΣ

εὐγενῆ πνεύματα, ἐπὶ τῶν ἐποίων βαρῶ πιέζει τὸ φορτίον τῆς ἐπὶ τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως ἰδανικῆς ποιοιότησεῶν των καὶ τῆς πραγματικῆς ἀδυναμίας των. Ἡ μελαγχολία αὕτη διπλασιάζεται ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἐκ-

ἐκείνας, τὴς ὁποίας εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐπέτρεπε τὸ νευρικὸν αὐτῶν σύστημα. Ἡ εὐφυΐα, εἶνε ἀληθές, πολλὰ δύναται νὰ κατορθώσῃ, ἀλλ' εἶνε ἀνίκανος νὰ διορθώσῃ τὰ φυσικὰ ἡμῶν ἐλαττώματα. Ἐγχεμεν ἀ-

νησυχίας ἐν καιρῷ τῆς εὐτυχίας μας, ὡς ἔχομεν ἐπίσης καὶ ἐν καιρῷ τῆς δυστυχίας μας. Πιστοὶ ἢ ἄθεοι, μοναρχικοὶ ἢ δημοκρατικοὶ, ὅλα τὰ τέκνα τῆς ἀγωνιώδους ταύτης ἐποχῆς ἔχουσι τὴν ὀψιν ἀνήσυχον, τὴν καρδίαν φρίσσουσαν, τὰς χεῖρας τρεμούσας τὸν τρόμον, ὃν ἐμπνέει ἡ μεγάλη μάχη τῆς συγχρόνου ἐποχῆς μας.

Καὶ αὐτοὶ δὲ εἰσι οἱ διτσοχυρίζομενοι ἢ ἐπιθυμοῦντες νὰ θεωρῶνται ἀμέτοχοι, μετέχουσιν ἐν τούτοις ἀκουσίως εἰς τὴν κοινὴν ταύτην δυσφορίαν! Εἶνε καὶ αὐτοὶ ἐπίσης ἐπαναστάται ὡς οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ἐπαναστάται κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης μορίας, καὶ ἡ ἐπαναστάσις αὕτη καλεῖται ἀηθία καὶ ἀπογοήτευσις.

Ἐχομεν ἄρα γε ἀναμετρήσῃ τὰς δανάμεις τῆς ἀνθρωπίνης ταύτης μηχανῆς, ἣν ὑπερφορτώνομεν διὰ γνώσεων;

Ὅταν ἔλθῃ τῷ θυλάκῃ προσπαθῶμεν νὰ σπειρώμεν πανταχοῦ ποικίλην παιδείαν ἕταν διὰ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν βιβλίων καταπλημμυρῶμεν τὰ πνεύματα ἐξ ἰδεῶν πάσης ἀποχρώσεως, ὑπολογίζομεν ἄρα γε καλῶς τὸν ἐν ταῖς ψυχαῖς παραγόμενον κλονισμόν ἐκ τῆς τοιαύτης ὑπερβολικῆς ὑπερφορτώσεως τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας; Ἡ ἐπιστήμη, λέγουσιν, προσπαθεῖ νὰ καταστήσῃ τὰς πλάνας καὶ τὰς θλίψεις τῆς παρουσίας ζωῆς; σπανιωτέρας, ἀλλ' εὖρε πράγματι, ἀλλὰ θὰ

εὖρε ἄρα γε τὸ μέσον τοῦ ν' ἀποσοδήσῃ τὴν σωματικὴν φθοράν, τὴν διαφθοράν τοῦ αἰσθητικῆς καὶ τῆς βουλῆσεως, τὴν ὅποιαν παράγει πᾶσα τῆς σκέψεως παρά φύσιν ἔντασις; Στεναγμὸς γενικός τῆς φύσεως, αἰσθητικῆς μελαγχολίας τοῦ σύμπαντος προκαλεῖ εἰς τὴν τελειωτικὴν ἀνάπαυσιν, ἣτις θὰ συνίσταται εἰς τὴν γενικὴν τῶν ἀτόμων ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸ Θεῖον καὶ εἰς τὴν ἐξάλειψιν καὶ κατάλυτον πάσης ἐπιθυμίας».

Ἴδου καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ Anatole France :

«Τὸ φυσικὸν καὶ τὸ ἠθικὸν κακὸν, αἱ ἀθλιότητες τῆς ψυχῆς καὶ τῶν αἰσθησεων, ἡ εὐδαιμονία τῶν κακῶν ἀνθρώπων, ἡ ταπεινώσις τοῦ δικαίου πάντα ταῦτα θὰ ἦσαν ὑποφερτά, ἐὰν ἐν αὐτοῖς διέβλεπε τις τάξιν καὶ οἰκονομίαν, ἐὰν ἐξ αὐτῶν ὠδηγεῖτο τις εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῆς θείας προνοίας. Ὁ πιστὸς χαίρει ἐπὶ ταῖς θλίψεσιν αὐτοῦ, θεωρεῖ εὐχαρίστους τὰς ἀδικίας καὶ τὰς κακώσεις τῶν ἐχθρῶν του· καὶ αὐτὰ δὲ εἰσι τὰ σφάλματα καὶ ἀμαρτήματά του δὲν ἀπαίρουσι περὶ αὐτοῦ τὴν ἐλπίδα. Ἄλλ' ἐν κόσμῳ ὅπου ἔχει σθεσθῆ πᾶσα ἄκτις πίστεως, τὸ κακὸν καὶ ἡ θλίψις ἔχουσι χάσιν καὶ αὐτὴν εἰσι τὴν σημασίαν τῶν καὶ ἐμφανίζονται πλέον ὡς ἀποτρόπαιοι καὶ ἀπαίσιοι ἀστειότητες... Δὲν ὑπάρχει ἄλλη κλεις τοῦ κόσμου παρὰ μόνον ἡ πίστις. Ἴδου τὸ ἀληθέστατον εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν».

Τέλος ὁ κ. Le Dantec, καθηγη-

τῆς ἐν τῇ Σορβόκῃ ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ τῷ ἐπιγραφομένῳ «ὁ ἀθεῖσμός», ἀφοῦ ὁμολογεῖ εὐλικρινέστατα καὶ νομοθετέστατα τὴν ἀδυναμίαν αὐτοῦ εἰς τὸ νὰ πιστεύσῃ, γράφει: «Ἐὰν ἡ ἀνθρωπότης καθίστατο ἄθεος, ἐν μόνον θὰ ἔμεινον αὐτῷ ἡ ἀπελπισία καὶ τὸ μηδέν».

Ταῦτα πάντα δὲν ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ὁ νεώτερος ἄνθρωπος εἶνε δυστυχῆς ἢ μᾶλλον ἀσθενῆς ἢ ἀκριβέστερον τραυματίας, ὁ τραυματίας τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου, κ. τακείμενος χαμαὶ καὶ μετὰ λυγμῶν καὶ στεναγμῶν ἀναμένῃν ἀπολύτρωσιν;

Ἐν τῇ πρὸς Ῥωμίους ἐπιστολῇ ὑπάρχει ἔκφρασις χαρακτηριστικῆς πρὸς παράστασιν τῆς θρηνοῦσης ἀνθρωπότητος: «ἡ ἀποκαρδοκία τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχεται», (ἡ, 19) τ. ἔ. Ἔχει ἐστραμμένην τὴν κεφαλὴν μετ' ἀθρημονίας πρὸς τοὺς υἱοὺς τοῦ Θεοῦ, χωρὶς ν' ἀμφοτέρωθεν περὶ τῆς σωτηρίας τῆς, ἐπειδὴ ἐν αὐτοῖς ἔχει ἀποθέσει τὴν τελευταίαν, τὴν ὕστατην αὐτῆς ἐλπίδα.

(Ἔπεται ἡ συνέχεια).

+ Ὁ ΤΡΑΛΛΕΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΠΑΤΡΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΥΠΟ ΤΗΣ ΝΕΟΛΙΑΣ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΖΟΜΕΝΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ (Κατὰ τὸν Wagner)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου).

Μοιραῖος κατελίξασιν εἰς κοινωνικὸν θρημματισμὸν πολὺ λυπηρόν. Τὰ συμφέροντα, αἱ κοινωνικαὶ καταστάσεις, αἱ τάσεις, αἱ πολιτικαὶ καὶ φιλοσοφικαὶ ἰδέαι, αἱ πεποιθήσεις, τὸ πᾶν μᾶς διαιρεῖ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κατέλθω εἰς λεπτομερείας. Ἀναγνώσατε τὰς ἐφημερίδας καὶ παρατηρήσατε τὴν ζωὴν. Ἄφ' ὅτου ἔχομεν τὸ δικαίωμα ἐλευθερίας ὅλοι νὰ γράφωμεν καὶ νὰ ὀμιλῶμεν, πόσοι ἡμέραι παρήλθον χωρὶς ἄνθρωποι ἀνήκοντες εἰς τὴν αὐτὴν πατρίδα νὰ μὴ κακοποιήσω-

σιν ἀλλήλους κατὰ τὸν χειρότερον τρόπον; Πρέπει τὸ ὑπέρτερον πνεῦμα τοῦ ἔθνους νὰ εἶναι πολὺ ἰσχυρὸν διὰ νὰ θριαμβεύῃ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει. Ἐὰν παρ' ὅλα ταῦτα προχωρῶμεν ἀδιαιρέτως ὅποιαν πίστιν εἰς τὰς ἀρχὰς μας δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ τοῦτο! Πολὺ περισσότερον βεβαίως θὰ ἠδυνάμειθα νὰ προχωρῶμεν, ἐὰν ἀντὶ νὰ εἴμεθα διηρημένοι ἐβαίνομεν κρατοῦντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας. Τὸ μέγα ἔργον, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ ἐπιχειρήσωμεν εἶναι ἡ ἐθνικὴ συγκέντρωσις.

Ἡ στιγμή ἐν εἶναι πρόσφορος.

Γνωρίζω ὅτι ἡ νεότης ὑποφέρει ἀπὸ τὸ θλιβερόν θέαμα τῶσων μαχῶν ἀγόνων καὶ τῶσων ἀνταγωνισμῶν καὶ ὅτι ἐμπνέεται ἀπὸ διαθέσεις καλλιτέρας. Ὡστε δύναμαι νὰ ὀμιλήσω εἰς αὐτὴν εὐκολώτερον ἀφ' οὗ ἔχω σύμμαχον τὴν καρδίαν αὐτῆς. Ἴδου τί θὰ τῇ εἶπω: Ἐπράξατε καλῶς νὰ ζητήσητε οἱ μὲν τοὺς δὲ ἀπὸ τινῶν ἐτῶν, νὰ ὀργανωθῆτε καὶ νὰ συνεταιρισθῆτε καὶ ἐπαινώ ὅλα τὰ ἀποτελέσματα τὰ προκύψαντα ἐκ τῆς ὑγιούς ταύτης ἐμπνεύσεως. Ἀδελφότητες ἢ φοιτητικὰ κέντρα, οἰασθήποτε ἀποχρώσεως καὶ οἰασθήποτε τάσεις καὶ ἂν ἔχωσι, κέκτηνται τοῦτο τὸ καλὸν ὅτι ἀναπτύσσουσι καὶ καλλιεργοῦσι τὸν συνασπισμόν.

Ὅμως ἐνίοτε καλλιεργεῖται ἐν αὐτοῖς τὸ πνεῦμα τῆς διαιρέσεως, τὸ ὁποῖον εἶναι κακόν. Ἄλλ' ὡς ἐν παρόδῳ μόνον ὕβλω νὰ ἀναφέρω τὸ ἄριστον τοῦτο. Ἐν γένει ἡ ἔνωσις καὶ ἀδελφοποίησις μεταξὺ ὁμοίων εἶναι τι ἕξοχον. Τοῦτο μᾶς διδάσκει νὰ ἀποβλέπωμεν εἰς συμφέρον γενικώτερον καὶ ὑψηλότερον. Ἀλλὰ ζητῶ πλεον τοῦτο. Ἀναζητεῖτε καὶ συναδελφοῦσθε μετὰ τῶν ὁμοίων σας κατὰ τὴν παροιμίαν: ὅμοιοι ὁμοίῳ αἰεὶ πελάζει. Ἄλλ' ἐὰν μόνον εἰς τοῦτο ἀποβλέπητε, θὰ καταστήσητε ἀναποφεινύτως εἰς τὴν μικροφροσύνην. Αὕτη υἱοθετεῖ τὰς διαιρέσεις, τοῦθ' ὅπερ χεῖριστον.

Πρέπει νὰ ἐνθυμώμεθα ὅτι ὁ ἄν-

θρωπος ἔχει ἀνάγκην νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἀκούῃ πράγματα διαφέροντα ἀπὸ τὰ τοῦ κύκλου ἐν ᾧ συνήθως εὐρίσκεται. Ἐξέλθετε ἀπὸ τὰς ἀδελφότητάς σας καὶ τὰ κέντρα σας καὶ ἀπέλθετε νὰ ἴδητε τι γίνεται ἀλλαγῶν. Ἀναμίχθητε μετὰ τὰ πνεύματα, τὰ ὁποῖα δὲν σκέπτονται ὡς σεῖς. Θὰ εἶναι ποικίλον ἀλλὰ καὶ ἀξιωματικόν καὶ διδακτικόν.

Ἐντὸς κράτους ὅπου πᾶσα ἰδέα ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀκούηται, πρέπει νὰ ἀναπτύξωμεν τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀκοῦειν. Γνωρίζομεν ὅλοι νὰ ὀμιλῶμεν καὶ νὰ φωνάζωμεν μάλιστα, ἀλλὰ δὲν γνωρίζομεν καὶ νὰ ἀκούωμεν τὸν ἀντίπαλον. Κατὰ βάθος διατηροῦμεν ἐν τῇ καρδίᾳ μικρὸν πυρῆνα ἀπολυταρχικόν. Ἐϋθὺς ὡς ἐκδηλωθῶσιν ἰδέαι ἀντίθετοι πρὸς τὰς ἰδικὰς μας, δαίμων κρύφιος μᾶς κινεῖ νὰ φωνάξωμεν: ἀρκεῖ! Ἐκ τούτου προέρχεται, ὅτι ἔχομεν τὴν ἐλευθερίαν νὰ συνερῶμεθα καὶ νὰ ὀμιλῶμεν, ἀλλ' ὅτι παρῆκει εἰς ἡμᾶς ὁ νόμος καταστρέφεται ὑπ' ἡμῶν αὐτῶν. Πρέπει λοιπὸν νὰ μάθωμεν νὰ ἀκούωμεν τὰς ἀντιρρήσεις. Ὁ δὲ πρὸς τοῦτο τρόπος εἶναι ὁ ἕξής: νὰ ἀναζητῶμεν μεταξὺ τῶν νέων πατριωτῶν ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσιν ἰδέας, θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, σπουδὰς διαφόρους καὶ νὰ ἀσκηθῶμεν ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὸ μάθημα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνογῆς, τὴν ὁποῖαν θὰ προεἰμῶν νὰ ὀνομάσω δικαιοσύνην.

(Ἐπειτα ἡ συνέχεια).

ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

“ΠΕΡΙΠΑΤΕΙΤΕ ΕΩΣ ΤΟ ΦΩΣ ΕΧΕΤΕ,”

Τὸ ὄραϊον καὶ διδακτικὸν διήγημα, ἔπερ ἐδῆμοσιεῦθη ἡδὴ ἐν τῷ «Ἰ. Πολυκάρπῳ», συνέγραψεν ὁ διάσημος Ρώσος συγγραφεὺς κόμης Λέων Τολστόϊ πρὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν, δηλαδὴ εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καταφορά αὐτοῦ δὲν εἶχεν εἰσέτι φθάσει εἰς τοιοῦτον σημεῖον ἐντάσεως, ὡς ἐξεδηλώθη αὐτῇ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ἄν ὁ Λέων Τολστόϊ περιορίζετο εἰς τὸ νὰ πρῆχῃ τῇ κοινωσίᾳ τοιαῦτα σωτήρια διδάγματα, ὡς τὰ ἐν τῷ παρόντι διηγήματι παρατιθέμενα, πρὸς ἐμπέδωσιν ἐν ταῖς καρδίαις τοῦ λαοῦ τοῦ αἰσθημάτων τῆς ἀληθοῦς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ τῆς καθόλου ἀρετῆς, αἱ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα ὑπερσεῖαι αὐτοῦ θὰ ἦσαν ἀληθῶς πολὺτιμοι, ὁ δὲ χριστιανικὸς κόσμος μετ' εὐγνωμοσύνης θὰ προέφερε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ἄτουχως ὁμως ἡ περαιτέρω ἐξέλιξις τῶν πεποιθήσεων αὐτοῦ δὲν ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἡ Ἐκκλησία νὰ παραμείνῃ μέχρι τέλους ἀπαθῆς καὶ ἀδιάφορος, μὴ ἀνασχευάζουσα, δι' ὧν μέσων διέθετε, τὰς πλάνας αὐτοῦ, αἵτινες θὰ ἠδύναντο μεγάλως νὰ ἐπιδράσωσιν ἐπὶ τῶν καθόλου ἀσθενῶν πνευμάτων.

Ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ: «Εἰς τί ἡ πίστις μου;» (ὁ τὸσὸ μογιὰ βέρα;) ἠγωνίσθη ν' ἀποδείξῃ δι' ἐπιχειρημάτων, ἅτινα πλησιάζουσι μᾶλλον πρὸς σοφίσματα, ὅτι «μέλλουσα ζωὴ δὲν ὑπάρχει».—Πρὸς τί ἡ ὑπερβάλλουσα αὐτοῦ προσπάθεια πρὸς ὑποστήριξιν τῆς δεξιοῦσας ταύτης διὰ πεπλανημένων εἰκασίῶν; Μήπως ἡ ἀνθρωπότης θὰ ὠφελεῖτο πλείοτερον καὶ θὰ ἦτο εὐτυχιστέρα ἐκ τῶν παρακεκινδυνευμένων τούτων διδαγμάτων, ἀνατρεπόντων ἄρδην τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας; Μήπως δὲν διαπράττεται φοβερώτατον, τῇ ἀληθείᾳ, ἀδίκημα ἐπὶ τῇ καταβολῇ συντόνου προσπαθείας πρὸς ἀφαίρεσιν ἀπὸ τῆς ταλαιπωρουμένης ἀνθρωπότητος τῆς γλυκυτέρας αὐτῆς ἐλπίδος;—(Ἡ εἰπωσιν ἴσως, ὅτι, προκειμένου περὶ τοῦ θριάμβου τῆς ἀληθείας, τὰ πάντα εἶναι ἐπιτετραμμένα, ἔστω καὶ ἂν διεψεύδετο ἡ γλυκυτέρα τῆς ἀνθρωπότητος ἐλπίς!

Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ἡ ἀλήθεια αὕτη; Ποῦ εἶναι αἱ τραναὶ καὶ ἀναντίλεκτοι ἀποδείξεις τοῦ Τολστόϊ πρὸς ἐξουτετέρων καὶ κατάρριψιν τοῦ ὑψηλοτέρου καὶ παραμυθητικωτέρου τούτου τῆς Ἐκκλησίας δόγματος; Ὁ Τολστόϊ, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη

μετ' ἀκατανόητου ἐπιμονῆς ἠγωνίσθη ὑπὲρ τοῦ θριάμβου τῶν δοξασίων αὐτοῦ. Μὴ γνωρίζων καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν, παρέβηκεν Ἑλληνιστί, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν γνωμῶν αὐτοῦ, τὰς ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις παραθεμένους λέξεις «ἀνίστημι» καὶ «ἐγείρω». Προσεπάθησε ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἁπλοῦς αὐταὶ μετεφράσθησαν εἰς τὴν Γουοικὴν διὰ τῆς λέξεως «воскресену», γερμανιστὶ διὰ τῆς «aufgestehen» καὶ γαλλιστὶ διὰ τῆς «resusciter». Ἡρμήνευσε δὲ ὅτι ἡ μὲν λέξις «ἀνίστημι» σημαίνει «ἀποκαθίσταμαι», ἡ δὲ «ἐγείρω», «ἀφυπνίζω», εὐσχυρίζομενος ὅτι ἡ σημασία τῶν εἰρημένων ἑλληνικῶν λέξεων ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν τῆς Ἑβραϊκῆς λέξεως «κούμ», μὴ δηλοῦσης ἀφύπνισιν ἐκ νεκρῶν, ἀλλ' ἀποκατάστασιν τῶν νεκρῶν εἰς αἰώνιον ζωὴν ἐν τῷ Θεῷ, ἐπιπροσθέτων ὅτι ὁ Χριστὸς οὐδέποτε ἐδίδαξε τὴν προσωπικὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν ἀθανασίαν τοῦ ἀτόμου πέραν τοῦ τάφου. Ἐξήγησε δὲ ὅτι, ἵνα ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἡ Ἑβραϊκὴ γλῶσση ἐκφρασθῇ ἡ ἐννοια τῆς ἀναστάσεως (βροσχεσένιε) ἔδει νὰ γίνῃ χρῆσις περιφράσεως. ἔδει νὰ λεχθῇ: «ἠγέρθη» ἢ «ἀφυπνίσθη ἐκ νεκρῶν».

Ὅπως καταδειχθῆναι κάλλιον ἢ βασιμότης τοῦ ἰσχυρισμοῦ μου, ὅτι ἡ περαιτέρω ἐξέλιξις τῶν πεποιθησέων τοῦ Λεόντος Τολστόι οὐδόλως ἠδύναται νὰ θεωρηθῇ ὠφέλιμος διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, πρὸ πάντων δὲ ἑπὶ πῶς καταφανῆ ἢ μεγάλῃ ἀντίφασιν

τῶν ἐπὶ τούτῳ δοξασίων αὐτοῦ, θὰ ἀναγράψω, ὅτι τῷ 1895, ἐν τῷ αὐτῷ τόμῳ τοῦ δημοσιευμένου διηγήματός του περὶ τῶν ἀρχαίων χριστιανῶν, παρέβηκεν οὕτως κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ ὑπ' αὐτοῦ γενομένην ὁλόκληρον τὴν περὶ «Ἀθανασίας» ἐπιστολὴν τοῦ Ματζίνη, ἐν ἣ ὁ τελευταῖος, μεταξύ ἄλλων, ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

... «Ἀλλὰ διαρκούσης ὁλοκληρου τῆς ζωῆς μου ἐσκεπτόμην τόσῳ βαθέως, ὅση ἤμην ἱκανός, περὶ τοῦ νόμου τῆς ἡμετέρας ζωῆς. Ἐπεξήγητον αὐτὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ συναίσθησει, κατελήξασ εἰς τὴν ἀκράδαντον πεποιθήσιν, ὅτι θάνατος δὲν ὑπάρχει, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄλλοια παρὰ αἰώνιος. . . Ἀφ' ὅτου ἡ πίστις αὐτῆ κατέστη ἐμῇ, πίστις ὁμοιωθεῖσα ὁμοίως ὑπὸ τῆς κρίσεως, τῆς καρδίας, τῆς διανοίας καὶ τῆς ἀγάπης, ἀπόλεσα πάντας ἐκείνους, οἵτινες μοι ἦσαν προσφιλεῖς. Ἐθλιτόμην καὶ θλιβόμαι ἐτι καὶ σήμερον, ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζομαι· αἰσθάνομαι τὴν ἱερότητα τοῦ θανάτου. Ἡσθάνομαι ὅτι οὐδέποτε ὄφειλω νὰ λησμονήσω τοὺς ἀγαπητούς, τοὺς ὑπ' ἐμοῦ ἀπολεσθέντας, ὅτι ὄφειλω νὰ καθίσταμαι πιστότερος καὶ μᾶλλον δραστήριος πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν υποχρεώσεών μου χάριν αὐτῶν καὶ ἐμοῦ αὐτοῦ. Ἡσθάνομαι ἐτι συμπεριφερόμενος οὕτως ἐπισπεύδων τὸν χρόνον τῆς ἡμετέρας **συναντήσεως** καὶ ἐτι ἐκπληρῶ ἐκείνην τὴν ὑπο-

χρέωσιν, ἧτις περιλαμβάνεται ἐν τῇ πιστεὶ εὐκρινεῖ γῆνῃ ἀγάπῃ»...

Ὁ Λέων Τολστόι ἀποστέλλων τὴν μετάφρασίν του τῆς θαυμασίας περὶ ἀθανασίας ψυχῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ματζίνη πρὸς τὸ ρωσικὸν περιοδικὸν «Νεγκέλια» ἔγραψεν ἰδιοχείρως τὰ ἑξῆς:

«Ἀποστέλλω ὑμῖν τὴν λαμπρὰν περὶ ἀθανασίας ἐπιστολὴν τοῦ Ματζίνη, ἣν μετέφρασα ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ. Φαίνεται ὅτι εἰσέτι δὲν ἐσημειώθη ἐν Ρωσίᾳ, ἔνεκα τούτου φρονῶ ὅτι αὐτὴ εἶναι οὐχὶ μόνον ἐνδιαφέρουσα, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμος εἰς πολλοὺς ἀναγνώστους».

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν ἔναργῶς καταφαίνεται ὅτι ὁ Τολστόι, συμμεριζόμενος τὰς περὶ ἀθανασίας γνῶμας τοῦ Ματζίνη, παρεδέχετο μέχρι τοῦ 1895, προκειμένου ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ περὶ προσωπικῆς συναντήσεως εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας περὶ προσωπικῆς ἀναστάσεως τοῦ ἀτόμου πέραν τοῦ τάφου, οὐχὶ δὲ ἀπλῶς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν νεκρῶν εἰς αἰώνιον ζωὴν ἐν τῷ Θεῷ, ὡς κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτη τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπίστευε καὶ ἐκήρυσσε.

Ἄλλ' ἔμω, ὡς ἐπίσης τρανῆν ἀπόδειξιν περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Τολστόι παραδοχῆς τοῦ δόγματος τῆς ἀθανασίας τοῦ ἀτόμου, μέχρι τοῦλάχιστον τοῦ 1895 (ἐποχῆν, ἣν δύναμαι ἐκ τῶν ὑπερχόντων ἐπιθεῖν εἰς τὴν διάθεσίν μου στοιχείων, νὰ ἐξελέγ-

ξω) δύναται πα ἡγουρικῶς νὰ χρησιμεύσῃ μία ὠραία ἰδέα τοῦ μεγάλου τούτου συγγραφέως, διατυπωμένη ἐν τῷ εἰρημένῳ διηγήματι αὐτοῦ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὑπὸ τοῦ Ρωμαιοῦ ἐθνικοῦ, ἐκατὸν ἐτη μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, ἀναγνώσεως ἐν χειρογράφῳ τοῦ Εὐαγγελίου, ἔχουσα δὲ ὡς ἑξῆς:

... «Μὴ περατώσαντα ἐτι τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ χειρογράφου τοῦ Εὐαγγελίου συνέβη ἐπὶ τὸν Ἰούλιον (Ρωμαίων ἐθνικὸν) ὅτι συμβαίνει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες μετὰ τῆς εὐκρινεῖς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπιθυμίας ἀναγνώσκουσι τὰ βιβλία, ἧτοι τὰς ἀλλοτρίας σκέψεις. Συνέβη ἀκριβῶς, ὅτι οὗτος διὰ τῆς ψυχῆς, περιήλθεν εἰς ἐπικοινωνίαν μετ' ἐκείνων, οἵτινες ἐνέπνευσαν αὐτάς. Ἀναγνώσκων δ' ἐμάντευεν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἠκολούθει κατόπιν καὶ οὐχὶ μόνον συνεφάνει ἐν τῷ βιβλίῳ σκέψεων, ἀλλ' ἦτο ὡς ἐὰν αὐτὸς οὗτος ἐξέφραζε τὰς σκέψεις ταύτας. Τῷ συνέβη ἐκεῖνο τὸ σὺννεβῆ φαινόμενον τὸ μὴ παρατηρούμενον ὑπὸ πολλῶν, τὸ μυστηριώδες τὸν δηλαδὴ καὶ σημαντικώτατον φαινόμενον τῆς ζωῆς, συνιστάμενον εἰς τὸ ὅτι ὁ οὕτως ὀνομαζόμενος ζῶν ἀνθρώπος καθίσταται ζῶν ὅτε περιέρχεται εἰς ἐπικοινωνίαν καὶ ἐνοῦται εἰς ἐν μετὰ τῶν οὕτως ὀνομαζόμενων νεκρῶν καὶ ζῶν μετ' αὐτῶν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ζωὴν! Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰουλίου ἠνώθη μετ' ἐκείνου ὅστις ἔγραψε καὶ ἐνέ-

πνευσε τὰς σκέψεις ταύτας, μετὰ τὴν ἐπικεινωϊαν δὲ ταύτην αὐτος ἐξήτασεν ἑαυτὸν καὶ τὴν ζωὴν αὐτοῦ».

Φρονῶ ὅτι ἀρκούντως ἠδυνήθη ν' ἀποδείξω τὴν ὡς ἀνωτέρω μεγάλην ἀντίρρασιν τῶν δεξασιῶν τοῦ Λέοντος Τολστί.

Τὸ ὥρατον διήγημα «Οἱ ἀρχαῖαι Χριστιανεῖ» ἐγράφη καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Τολστί συνεμερίζετο καλυτέρας περὶ τῆς Ἐκκλησίας γνώμας. Τὸ διήγημα τοῦτο εἶναι πρῶτον μὲν τερπνότατον καὶ δεύτερον διδακτικώτατον, δυνάμενον νὰ καταστή τὸ ἀληθὲς ἐντρυφήμα παντὸς χριστιανοῦ. Μετέφρασα αὐτὸ πιστῶς ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ μηδὲ ὅπως ἀπομακρυνθεὶς τῆς ἰδιαζούσης κατασκευῆς τοῦ λόγου τοῦ μεγάλου τούτου συγγραφέως, ἵνα εὖτως οἱ συμπολιταὶ ἡμῶν λάθωσιν ἰδέαν τ.νὰ περὶ αὐτοῦ. Ἐπιθυμῶν νὰ παράσχω τὴν πνευματικὴν συμβολὴν μου εἰς τὸ ἑβδομαδιαῖον περιοδικὸν ὁ «Ἱερός Πολύκαρπος», ὅπερ ἰδρῦθη προνοίᾳ καὶ ἐπιστάσι τοῦ προσευτικῶν Μητροπολίτου ἡμῶν κ. Χρυσοστόμου πρὸς ὄφελος τῆς θρησκ. Ἀδελφότητος Εὐσεβείας, ἔθεσα τὴν μετάφρασίν μου ταύτην εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Αὐτοῦ Σεβασμιό-

τητος. Θὰ ἤμην δ' εὐτυχής, ἂν δυνηθῶ νὰ συντελέσω, ὅπως δοθῇ νέα ὠθήσις πρὸς εὐδοκίμησιν τοῦ καλοῦ τούτου περιοδικοῦ.

Ἐν Σμύρνῃ, ΣΙΜΩΝ Δ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Θ. ἅγιον Χριστοῦ πτόλεως κ. κ. Ἀμβρόσιον (Σέρρας).—Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Χρυσόστομον (Βάρναν—Βουλγαρίας).—Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Δωρόθεον Ν. Δουκάην (περιοδεύοντο).—Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτην κ. Νέφυτον Βαρδαλάχον (Ἀδραμύτιον).—Αἰδεσιμώτατον Πατῆρ Σταμάτιον Δόβολαν (Καῖσλάρ) καὶ κ. κ. Βασίλειον Κ. Βογιατζή (Φρένελι—Ἀδραμυτιῶν).—Σταῦρον Χ. Γεωργιάδην (Ἀκτοῆ).—Γεώργιον Ν. Κανέλλην (Πέργαμον).—Ἰωάννην Οἰκονόμου (Ἀζιζιέ).—Πέτρον Μιχαηλίδην (Παλ. Φώκας).—Μόσχον Γ. Δούρβαν (Σουφλί) καὶ Δημήτριον Βακιοτζόγλου (περιοδεύοντα). Ἐπιστολαὶ αὐτῶν ἐλήφθησαν. Ἀπάντησις ταχυδρομικῶς.—Κουρ Παντελῆν Ἀθανασίου (Φανάριον—Κων) πτόλεως καὶ Κωστιάκην Στεργιάδην (Δράμαν). Συνεμορφώθημεν ἐδηγίας ἡμῶν.—Πανσο. Ἱερεμόναχον κ. Νικόδημον Προσκυνητῆν (Τσατάλιζαν). Συνεμορφώθημεν ἐδηγίας ἡμῶν. Ἐλλείποντα φυλλάδια ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Σμύρνῃ	Γρ. ἀργ.	24
» ταῖς ἐπαρχίαις.	»	30
» τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	7
» Ἀμερικῇ	φρ. χρ.	10

Ἐκαστον τεύχος μεταλ. 2

Ἱπεύθυνος : Π. Γ. ΔΟΥΚΕΛΛΑΣ = Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ο ΕΡΜΗΣ.